

Sygn. akt VI U 104/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: Mateusz Staniszewski

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2014 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy S. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania S. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 8 marca 2013 r. znak (...)

orzeka:

1. odmawia odrzucenia odwołania;
2. oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 104/13

UZASADNIENIE

S. O. w dniu 28 marca 2013 roku wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 08 marca 2013 roku w przedmiocie odmowy przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu odwołania wskazała, że decyzja jest dla niej krzywdząca, bowiem świadczenie rehabilitacyjne pozwoliłoby wrócić jej do pracy po odpowiedniej rehabilitacji (odwołanie – k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 września 2012 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹ kpc oraz w przypadku nieuwzględnienia wniosku o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odwołania organ rentowy podniósł, iż zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Ponadto organ rentowy podniósł, że odwołująca nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS i w związku z tym na podstawie art. 477⁹ § 3¹ kpc odwołanie powinno zostać odrzucone (odwołanie – k. 5 – 6).

Odwołująca na rozprawie w dniu 27 stycznia 2014 roku podała, że wniosła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS, jednakże sprawa ta została od razu przekazana do Sądu. Jednocześnie wskazała, że na dzień 13 lutego 2014 roku ma ustaloną datę operacji kręgow szyjnych (protokół z rozprawy z dnia 27 stycznia 2014 roku – k. 59 – 60).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. O. zatrudniona jest w komisie samochodowym, pracuje jako kierowca. W okresie od 18 lipca 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku była niezdolna do pracy z powodu choroby i pobierała z tego tytułu zasiłek chorobowy. Po wykorzystanym okresie zasiłkowym odwołująca w dniu 18 stycznia 2013 roku złożyła do organu rentowego wnioski o przyznanie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. W toku postępowania odwołująca została skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 8 lutego 2013 roku uznał ją za zdolną do pracy. Na podstawie tego orzeczenia organ rentowy wydał w dniu 8 marca 2013 r. decyzję odmawiającą prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 16 stycznia 2013 roku (akta rentowe).

W toku postępowania postanowieniem z dnia 9 maja 2013 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu neurologii celem ustalenia, czy odwołująca się odzyskała zdolność do pracy od dnia 16 stycznia 2013 roku, czy też z uwagi na aktualny stan zdrowia konieczne jest przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, a jeżeli tak to, na jaki okres (postanowienie z dnia 9 maja 2013 roku – k. 8).

Biegły sądowy specjalista neurolog dr n. med. B. Z. wydał w dniu 10 czerwca 2013 roku opinię zgodnie z powyższym postanowieniem. Biegły w opinii zważył, iż od dnia 16 stycznia 2013 roku odwołująca odzyskała zdolność do pracy. Jednocześnie biegły wskazał, że w razie wątpliwości odwołująca powinna być badana także przez biegłego ze specjalności neurochirurgii lub ortopedii, gdyż w tych specjalnościach dotychczas leczyła się odwołująca (opinia – k. 18).

U odwołującej stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe za krawędziami trzonów szyjnych. Od lipca 2012 roku wystąpiły bóle lewego barku, z drętwieniem lewej ręki. Wówczas odwołująca przerwała pracę i od 18 lipca 2012 roku do 15 stycznia 2013 roku była na przewlekłych zwolnieniach lekarskich. W dniu 27 sierpnia 2012 roku wskutek wykonanego rezonansu magnetycznego, ujawniono zmiany zwyrodnieniowe tarcz międzykręgowych od C3 do C7, z wielopoziomowymi wypuklinami dyskowymi. W okresie od 4 listopada do 8 listopada 2013 roku przebywała na Oddziale Neurologicznym z powodu ostrego zespołu korzeniowego szyjnego w przebiegu wielopoziomowej dyskopatii oraz dyskopatii wielopoziomowej lędźwiowej z zaostrzającym się okresowo zespołem korzeniowo – bólowym (opinia z dnia 10 czerwca 2013 – k. 18, dokumentacja lekarska).

Postanowieniem z dnia 29 października 2013 roku Sąd dopuścił uzupełniający dowód z opinii biegłego lekarza chirurga – ortopedy celem ustalenia czy odwołująca odzyskała zdolność do pracy od dnia 16 stycznia 2013 roku, czy też z uwagi na aktualny stan zdrowia konieczne jest przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, a jeżeli tak to na jaki okres (postanowienie – k. 39)

Biegły wyżej wymienionej specjalności K. K. wydał szczegółową opinię zgodnie z tezą dowodową. Biegły wskazał, że odwołująca oczekuje na leczenie operacyjne, jednakże rodzaj i termin zabiegu operacyjnego nie jest ustalony. Ponadto oczekuje na kolejną serię leczenia rehabilitacyjnego odcinka szyjnego kręgosłupa od dnia 2 grudnia 2013 roku. Biegły podał, że po dniu 15 stycznia 2013 roku odwołująca kwalifikowała się do powrotu do pracy zarobkowej. Zaznaczył przy tym, że gdyby doszło do zabiegu operacyjnego dyskopatii szyjnej, to wówczas po wykonaniu zabiegu odwołująca wymagałaby ok. 4 miesięcy leczenia rehabilitacyjnego i w tym czasie byłaby niezdolna do pracy zarobkowej w ramach zasiłku chorobowego. Podsumowując biegły podał, że do czasu wykonania zabiegu operacyjnego nie ma powodów do orzekania o niezdolności do pracy zarobkowej, odwołująca może wykonywać pracę kierowcy i pomocy biurowej (opinia z dnia 26 listopada 2013 roku – k. 48).

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach organu rentowego oraz opinii biegłych z zakresu ortopedii - traumatologii i neurologii.

W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych są wnikliwie, rzetelne, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badania odwołującej i po wszechstronnej analizie dokumentacji lekarskiej. Przy tym brak jest jednocześnie jakichkolwiek podstaw, aby opiniom tym odmówić mocy dowodowej oraz przymiotu wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 8 marca 2013 roku, nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odwołać się do wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹ kpc, zgodnie z którym Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W przedmiotowej sprawie organ rentowy podniósł, iż odwołująca nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS. Nie sposób się zgodzić z tym stanowiskiem, gdyż odwołująca wniosła sprzeciw od przedmiotowego orzeczenia do komisji lekarskiej, a który to został od razu przekazany przez organ rentowy do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie. Wobec tego, w punkcie 1 wyroku należało odmówić odrzucenia odwołania.

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył kwestii, czy po dniu 15 stycznia 2013 roku S. O. była nadal niezdolna do pracy, co za tym idzie winna mieć nadal wypłacane świadczenie rehabilitacyjne.

W związku z powyższym, Sąd rozpoznając odwołanie S. O. dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu neurologii oraz chirurga – ortopedy w celu zweryfikowania jej stanu zdrowia i orzeczenia w tym zakresie komisji lekarskiej ZUS.

Biegli w opinii sądowo – lekarskiej potwierdzili, że odwołująca się po dniu 15 stycznia 2013 r. odzyskała zdolność do pracy i brak jest podstaw do przyznania jej świadczenia rehabilitacyjnego w okresie przypadającym po tym dniu. Sąd nie dysponuje wiedzą medyczną, konieczną do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, dlatego też był obowiązany do powołania dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. W ocenie sądu opinie biegłych nie budzą wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Ponadto w sposób wyczerpujący zostały opisane stwierdzone u odwołującej schorzenia i ich wpływ na jej zdolność do pracy, a opisany w opiniach stan zdrowia ubezpieczonej koresponduje z wnioskami ostatecznymi opinii. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzeczowy i kompetentny, a nadto zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski i twierdzenia.

Zgodnie z treścią art. 18. ust. 1. Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. S. O. została uznana przez biegłych sądowych za zdolną do pracy. Ponadto biegły z zakresu ortopedii i traumatologii K. K. zaznaczył, że gdyby doszło do zabiegu operacyjnego dyskopatii szyjnej, to

wówczas po wykonaniu zabiegu odwołująca wymagałaby ok.4 miesięcy leczenia rehabilitacyjnego i w tym czasie byłaby niezdolna do pracy zarobkowej w ramach zasiłku chorobowego. Podsumowując biegły podał, że do czasu wykonania zabiegu operacyjnego nie ma powodów do orzekania o niezdolności do pracy zarobkowej, odwołująca może wykonywać pracę kierowcy i pomocy biurowej.

Przedstawione opinie Sąd uznał za miarodajny dowód w sprawie, stanowiący dla Sądu podstawę rozstrzygnięcia.

Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)